

ПРОПОЗИЦІЇ

щодо внесення змін до Господарського процесуального кодексу України

Чинна редакція	Пропозиції щодо зміни	Обґрунтування
<p>Стаття 3. Законодавство про господарське судочинство</p> <p>1. Судочинство в господарських судах здійснюється відповідно до Конституції України, цього Кодексу, Закону України "Про міжнародне приватне право", Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 3. Законодавство про господарське судочинство</p> <p>1. Судочинство в господарських судах здійснюється відповідно до Конституції України, цього Кодексу, Закону України "Про міжнародне приватне право", Кодексу України з процедур банкрутства, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.</p> <p>...</p>	<p>Закон України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" втратив чинність із набранням чинності Кодексом України з процедур банкрутства.</p>
<p>Стаття 5. Способи судового захисту</p> <p>...</p> <p>1. Здійснюючи правосуддя, господарський суд захищає права та інтереси фізичних і юридичних осіб, державні та суспільні інтереси у спосіб, визначений законом або договором.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 5. Способи судового захисту</p> <p>...</p> <p>1. Здійснюючи правосуддя, господарський суд захищає права та інтереси фізичних і юридичних осіб, державні та суспільні інтереси у спосіб, визначений законом або договором. Якщо суд відмовляє у задоволенні позову з підстав неправильно обраного або неефективного способу захисту порушеного права чи інтересу особи, яка звернулася до суду, суд зобов'язаний в судовому рішенні зазначити спосіб захисту, який є правильним або ефективним для даного спору.</p> <p>...</p>	<p>Наведені зміни необхідні для забезпечення правової визначеності.</p> <p>Позивач, сплативши судовий збір та звернувшись до суду за захистом свого порушеного права, за наслідками розгляду спору має право знати який саме, на думку суду, спосіб захисту підлягав обранню ним та чому.</p> <p>А відтак, повторно звернувшись до суду із іншим способом захисту (вказаним судом), позивач має право розраховувати, що інший суд не відмовить в захисті з підстав неправильно обраного або неефективного способу захисту.</p>

<p>Стаття 8. Гласність судового процесу</p> <p>...</p> <p>13. Розгляд справи здійснюється в порядку письмового провадження за наявними у справі матеріалами, якщо цим Кодексом не передбачено повідомлення учасників справи. У такому випадку судові засідання не проводиться.</p>	<p>Стаття 8. Гласність судового процесу</p> <p>...</p> <p>13. Розгляд справи здійснюється в порядку письмового провадження за наявними у справі матеріалами, якщо цим Кодексом не передбачено повідомлення учасників справи. У такому випадку судові засідання не проводиться. Суд може перейти до розгляду справи в порядку письмового провадження за клопотаннями сторін про здійснення розгляду справи без участі їх представників та/або у разі неявки представників сторін у судові засідання.</p>	<p>Головною метою розгляду справи в порядку письмового провадження без участі сторін та/або їх представників є забезпечення швидкого й ефективного здійснення правосуддя. Незважаючи на відсутність класичного судового засідання, особи, які беруть участь у справі, мають можливість повноцінно донести свою позицію до суду, який зобов'язаний прийняти їхні пояснення в письмовому вигляді і дати їм відповідну оцінку.</p> <p>Фактично даний вид господарського судочинства є необхідним коли справу призначено до розгляду із проведенням засідань (судових, підготовчих), однак учасники справи не забезпечують явку своїх представників у засідання, в той час як ГПК не передбачає можливості переходу із загального позовного провадження або спрощеного із сз, до спрощеного без сз.</p>
<p>Стаття 12. Форми господарського судочинства</p> <p>...</p> <p>3. Спрощене позовне провадження призначене для розгляду малозначних справ, справ незначної складності та інших справ, для яких пріоритетним є швидке вирішення справи.</p> <p>Загальне позовне провадження призначене для розгляду справ, які через складність або інші обставини недоцільно розглядати у спрощеному провадженні.</p> <p>...</p> <p>6. Господарські суди розглядають справи про банкрутство у порядку, передбаченому цим Кодексом для позовного провадження, з урахуванням особливостей, встановлених Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом".</p> <p>...</p>	<p>Стаття 12. Форми господарського судочинства</p> <p>...</p> <p>3. Спрощене позовне провадження призначене для розгляду малозначних справ.</p> <p>Загальне позовне провадження призначене для розгляду справ, які через складність або інші обставини недоцільно розглядати у спрощеному позовному провадженні.</p> <p>...</p> <p>6. Господарські суди розглядають справи про банкрутство у порядку, передбаченому цим Кодексом для позовного провадження, з урахуванням особливостей, встановлених Кодексу України з процедур банкрутства.</p> <p>...</p>	<p>Із даної норми вбачається, що спрощене позовне провадження призначене для 3 категорій справ: 1) малозначних справ; 2) справ незначної складності; 3) інших справ; для яких пріоритетним є швидке вирішення справи.</p> <p>Однак, таке викладення норми суперечить ч. 5 ст. 12 ГПК, у відповідності до якої малозначними справами є:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) справи, у яких ціна позову не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб; 2) справи незначної складності, визнані судом малозначними, крім справ, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження, та справ, ціна позову в яких перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб. <p>Тобто, справи незначної складності входять до категорії малозначних, а тому виокремлення їх в окрему категорію у абз. 3 ч. 3 ст. 12 ГПК є некоректним та зумовлює неоднозначне розуміння юристами даної норми.</p> <p>Крім того, для будь-якої справи є пріоритетним її швидке вирішення, оскільки в основі кожної справи є порушене право, відновлення якого у найшвидші строки для особи (добросовісного позивача) є найважливішим при зверненні до суду, а відтак виокремлення окремої категорії малозначних справ у зв'язку із пріоритетністю швидкого вирішення є некоректним формулюванням.</p>

<p>Стаття 29. Підсудність справ за вибором позивача</p> <p>...</p> <p>5. Позови у спорах, що виникають з договорів, в яких визначено місце виконання або виконувати які через їх особливість можна тільки в певному місці, можуть пред'являтися також за місцем виконання цих договорів.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 29. Підсудність справ за вибором позивача</p> <p>...</p> <p>5. Позови у спорах, що виникають з договорів, в яких визначено місце виконання або виконувати які через їх особливість можна тільки в певному місці, можуть пред'являтися також за місцем виконання цих договорів, крім виконання грошових зобов'язань.</p> <p>...</p>	<p>Складно визначити в якому місці підлягає виконанню грошове зобов'язання (за місцезнаходженням платника чи місцем знаходження кредитора), що також має наслідком неоднакове розуміння судами підсудності справи.</p> <p>Існує судова практика щодо застосування існуючої норми до виконання грошового зобов'язання, а саме до місцезнаходження особи, яка зобов'язана сплатити кошти за договором.</p>
<p>Стаття 30. Виключна підсудність справ</p> <p>...</p> <p>3. Спори, що виникають з приводу нерухомого майна, розглядаються господарським судом за місцезнаходженням майна або основної його частини. Якщо пов'язані між собою позовні вимоги пред'явлені одночасно щодо декількох об'єктів нерухомого майна, спір розглядається за місцезнаходженням об'єкта, вартість якого є найвищою.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 30. Виключна підсудність справ</p> <p>...</p> <p>3. Спори, що виникають з приводу нерухомого майна (а саме: про визнання права власності, про витребування майна та про усунення перешкод у користуванні чи розпорядженні), розглядаються господарським судом за місцезнаходженням майна або основної його частини. Якщо пов'язані між собою позовні вимоги пред'явлені одночасно щодо декількох об'єктів нерухомого майна, спір розглядається за місцезнаходженням об'єкта, вартість якого є найвищою.</p> <p>...</p>	<p>Є необхідність конкретизації положень щодо підсудності спорів з приводу нерухомого майна. Цілком очевидно, що законодавець мав на увазі, що саме спори щодо визнання власності на нерухоме майно, віндикацію та негаторний спір.</p> <p>Водночас, стягнення заборгованості з орендної плати складно визнати спором щодо нерухомого майна, однак навіть на рівні касаційного суду по різному тлумачиться дана норма, що зумовлює різну судову практику.</p>
<p>Стаття 32. Визначення складу господарського суду</p> <p>...</p> <p>9. Невирішені судові справи за вмотивованим розпорядженням керівника апарату суду, що додається до матеріалів справи, передаються для повторного автоматизованого розподілу справ виключно у разі, коли суддя (якщо справа розглядається одноособово) або суддя-доповідач зі складу колегії суддів (якщо справа розглядається колегіально) у передбачених законом випадках не може продовжувати розгляд справи більше чотирнадцяти днів, що може перешкодити розгляду справи у строки, встановлені цим Кодексом.</p> <p>10. Для кожної постійної колегії суддів</p>	<p>Стаття 32. Визначення складу господарського суду</p> <p>...</p> <p>9. Невирішені судові справи за вмотивованим розпорядженням керівника апарату суду, що додається до матеріалів справи, передаються для повторного автоматизованого розподілу справ виключно у разі, коли суддя (якщо справа розглядається одноособово) або суддя-доповідач зі складу колегії суддів (якщо справа розглядається колегіально) у передбачених законом випадках не може продовжувати розгляд справи більше чотирнадцяти днів, що може перешкодити розгляду справи у строки, встановлені цим Кодексом.</p> <p>10. Для кожної постійної колегії суддів збори суддів відповідного суду визначають резервних суддів строком на один рік.</p> <p>Якщо зі складу колегії суддів не може</p>	<p>Відпустка є волевиявлення будь-якої особи та не може бути формою ухилення від здійснення провадження, а тим більше підставою для нового обчислення строку розгляду справи.</p> <p>Призначення справи на день відпустки може тлумачитися як ухилення від здійснення правосуддя та є неповагою до учасників справи.</p> <p>Зміна складу суду в переважній більшості випадків не призводить до пришвидшення розгляду справи, а носить ознаки маніпулювання автоматизованою системою розподілу справ.</p> <p>Чимало нарікань учасників судового провадження на розгляд справи інколи роками у зв'язку із постійною зміною судді-учасників колегії.</p>

<p>збори суддів відповідного суду визначають резервних суддів строком на один рік.</p> <p>Якщо зі складу колегії суддів не може продовжувати розгляд справи суддя, який не є суддею-доповідачем у такій справі, що може перешкодити розгляду справи у строки, встановлені цим Кодексом, заміна такого судді з ініціативи судді-доповідача за вмотивованим розпорядженням керівника апарату суду здійснюється Єдиною судовою інформаційно-телекомунікаційною системою з числа резервних суддів.</p> <p>10-1. Частина відсутня.</p> <p>...</p>	<p>продовжувати розгляд справи суддя, який не є суддею-доповідачем у такій справі, що може перешкодити розгляду справи у строки, встановлені цим Кодексом, заміна такого судді з ініціативи судді-доповідача за вмотивованим розпорядженням керівника апарату суду здійснюється Єдиною судовою інформаційно-телекомунікаційною системою з числа резервних суддів.</p> <p>10-1. Перебування судді у щорічній або додатковій відпустці, у відпустці без збереження заробітної плати не є підставою для зміни складу суду в порядку, визначеному частинами 9 та 10 цієї статті.</p> <p>...</p>	
<p>Стаття 35. Підстави для відводу (самовідводу) судді</p> <p>1. Суддя не може розглядати справу і підлягає відводу (самовідводу), якщо:</p> <p>...</p> <p>2) він брав участь у справі як свідок, експерт, спеціаліст, перекладач, представник, адвокат, секретар судового засідання, або надавав стороні чи іншим учасникам справи правничу допомогу в цій чи іншій справі;</p> <p>...</p> <p>5. Частина відсутня.</p>	<p>Стаття 35. Підстави для відводу (самовідводу) судді</p> <p>1. Суддя не може розглядати справу і підлягає відводу (самовідводу), якщо:</p> <p>...</p> <p>2) він брав участь у справі як свідок, експерт, спеціаліст, перекладач, представник, адвокат, секретар судового засідання, або надавав стороні чи іншим учасникам справи правничу допомогу в цій справі;</p> <p>...</p> <p>5. Не може бути підставою для самовідводу обставина, якою обґрунтовано заявлений учасником справи відвід, або обставина подання учасником справи відводу (відводів) судді.</p>	<p>Цілком логічно, що суддя підлягає відводу (самовідводу) якщо останній брав участь у справі як адвокат або надавав стороні чи іншим учасникам справи правничу допомогу саме у справі, яка розглядається під його головуванням. Дана позиція забезпечить уникнення конфлікту інтересів.</p> <p>Проте, за формулювання норми з використанням словосполучення "в цій чи іншій справі" вбачається, що якщо суддя до призначення на посаду здійснював адвокатську діяльність та представляв інтереси учасника в будь-якій справі, то він не може здійснювати правосуддя взагалі (розглядати будь-яку справу).</p> <p>Вважаємо, що у ГПК в цій частині допущено логічну помилку, яка підлягає виправленню.</p>
<p>Стаття 36. Недопустимість повторної участі судді у розгляді справи</p> <p>...</p> <p>відсутня норма</p>	<p>Стаття 36. Недопустимість повторної участі судді у розгляді справи</p> <p>...</p> <p>7. Для цілей цієї статті участю судді у вирішенні справи є прийняття суддею одноособово або у складі колегії суддів судового рішення по суті позовних вимог, яке має своїм наслідком завершення розгляду справи у суді певної інстанції.</p> <p>...</p>	<p>Має місце неоднакове розуміння застосування ч. 1 ст. 36 ГПК у разі якщо суддя приймав участь у розгляді справи (наприклад, вирішував питання щодо відкриття провадження у справі та зупинення провадження), проте із певних підстав (наприклад, хвороба, відпустка по догляду за дитиною, які тривають більш ніж 14 днів), справа була передана на розгляд іншому складу суду.</p> <p>ГПК не містить визначення такого поняття як "вирішення справи".</p> <p>Із системного аналізу норм ГПК вбачається, що розгляд</p>

		<p>справи та вирішення справи є відмінними поняттями та полягають у тому, що вирішення справи має своїм наслідком ухвалення судового рішення по суті позовних вимог (тобто, завершення розгляду справи), в той час як розгляд справи характеризує процес руху справи у суді (підготовка справи до розгляду справи по суті, розгляд справи по суті, розгляд клопотань та заяв учасників справи тощо).</p> <p>Тобто, має місце відсутність однозначного правового розуміння приписів ст. 36 ГПК в частині понять "вирішення справи" та "розгляду справи", а тому з метою недопущення будь-яких сумнівів щодо законності складу суду, виникнення у сторін та/або у будь-яких інших осіб сумнівів у безсторонності суду та забезпечення довіри до судової влади, вбачається за необхідне конкретизувати відповідне поняття.</p>
<p>Стаття 41. Склад учасників справи ...</p> <p>5. У справах про банкрутство склад учасників справи визначається Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом".</p>	<p>Стаття 41. Склад учасників справи ...</p> <p>5. У справах про банкрутство склад учасників справи визначається Кодексом України з процедур банкрутства.</p>	<p>Закон України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" втратив чинність із набранням чинності Кодексом України з процедур банкрутства.</p>
<p>Стаття 50. Треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору 1. Треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, можуть вступити у справу на стороні позивача або відповідача до закінчення підготовчого провадження у справі або до початку першого судового засідання, якщо справа розглядається в порядку спрощеного позовного провадження, у разі коли рішення у справі може вплинути на їхні права або обов'язки щодо однієї із сторін. Їх може бути залучено до участі у справі також за заявою учасників справи. ...</p> <p>3. У заявах про залучення третіх осіб і у заявах третіх осіб про вступ у справу на стороні позивача або відповідача зазначається, на яких підставах третіх осіб</p>	<p>Стаття 50. Треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору 1. Треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, можуть вступити у справу до закінчення підготовчого провадження у справі або до початку першого судового засідання, якщо справа розглядається в порядку спрощеного позовного провадження, у разі коли рішення у справі може вплинути на їхні права або обов'язки щодо однієї із сторін. Їх може бути залучено до участі у справі також за заявою учасників справи. ...</p> <p>3. У заявах про залучення третіх осіб і у заявах третіх осіб про вступ у справу зазначається, на яких підставах третіх осіб належить залучити до участі у справі. ...</p>	<p>Визначення сторони, на стороні якої третя особа залучається до участі у розгляді справи, є архаїзмом та пережитком радянського права. На практиці третя особа може змінити свою правову позицію по суті спору та/або не підтримувати правову позицію сторони, на стороні якої її залучено.</p>

<p>належить залучити до участі у справі. ...</p>		
<p>Стаття 61. Повноваження представника в суді ... 5. У разі припинення повноважень представника на здійснення представництва особи у справі представник не може бути у цій самій справі представником іншої сторони, третьої особи на іншій стороні або третьої особи із самостійними вимогами щодо предмета спору.</p>	<p>Стаття 61. Повноваження представника в суді ... 5. У разі припинення повноважень представника на здійснення представництва особи у справі представник не може бути у цій самій справі представником іншої сторони або третьої особи.</p>	<p>Зміни пов'язані із внесенням змін до ст. 50 ГПК.</p>
<p>Стаття 74. Обов'язок доказування і подання доказів ... 4. Суд не може збирати докази, що стосуються предмета спору, з власної ініціативи, крім витребування доказів судом у випадку, коли він має сумніви у добросовісному здійсненні учасниками справи їхніх процесуальних прав або виконанні обов'язків щодо доказів.</p>	<p>Стаття 74. Обов'язок доказування і подання доказів ... 4. Суд не може збирати докази, що стосуються предмета спору, з власної ініціативи, крім витребування доказів та виклику свідка судом у випадку, коли він має сумніви у добросовісному здійсненні учасниками справи їхніх процесуальних прав або виконанні обов'язків щодо доказів.</p>	<p>Варто наділити суд правом за власною ініціативою викликати свідка, оскільки як правило у разі якщо свідок володіє інформацією, яка не відповідає правовій позиції сторони, то відповідна сторона не просить суд викликати його на допит, а інша сторона без подання такої заяви свідка не може забезпечити його виклик.</p>
<p>Стаття 80. Подання доказів ... 3-1. Частина відсутня. ...</p>	<p>Стаття 80. Подання доказів ... 3-1. Суд за власною ініціативою може встановити інший строк для подання учасниками справи доказів. ...</p>	<p>Статтею 182 ГПК передбачено повноваження суду в межах підготовчого провадження, якими зокрема є: - роз'яснення учасникам справи, які обставини входять до предмета доказування, які докази мають бути подані тим чи іншим учасником справи; - з'ясування, чи повідомили сторони про всі обставини справи, які їм відомі; - з'ясування, чи надали сторони докази, на які вони посилаються у позові і відзиві, а також докази, витребувані судом чи причини їх неподання; вирішує питання про проведення огляду письмових, речових і електронних доказів у місці їх знаходження; вирішує питання про витребування додаткових доказів та визначає строки їх подання, вирішує питання про забезпечення доказів, якщо ці питання не були вирішені раніше тощо. Всі ці повноваження є беззмстовними якщо сторони</p>

		<p>можуть подати докази виключно у встановлені ст. 80 ГПК строки.</p> <p>Водночас, як правило за наслідками підготовчого провадження з метою повного та об'єктивного встановлення всіх обставин справи виникає необхідність у поданні учасниками справи додаткових доказів, без яких є неможливим вирішити спір, а тому з метою економії процесуального часу, який витрачається сторонами на обґрунтування поважності причин пропуску строку на подання доказів, а судом - на розгляд та оцінку таких причин, вбачається за доцільне надати суду можливість самостійно встановлювати строк, протягом якого можуть бути подані докази.</p>
<p>Стаття 89. Виклик свідка</p> <p>1. Свідок викликається судом для допиту за ініціативою суду або за клопотанням учасника справи у разі, якщо обставини, викладені свідком у заяві, суперечать іншим доказам або викликають у суду сумнів щодо їх змісту, достовірності чи повноти.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 89. Виклик свідка</p> <p>1. Свідок викликається судом для допиту за клопотанням учасника справи якщо обставини, викладені свідком у заяві, суперечать іншим доказам або викликають у учасника справи сумнів щодо їх змісту, достовірності та/або повноти, чи з ініціативи суду</p> <p>...</p>	<p>Зміни пов'язані із внесенням змін у ст. 74 ГПК.</p>
<p>Стаття 115. Обчислення процесуальних строків</p> <p>1. Строки, встановлені законом або судом, обчислюються роками, місяцями і днями, а також можуть визначатися вказівкою на подію, яка повинна неминуче настати.</p> <p>2. Частина відсутня.</p>	<p>Стаття 115. Обчислення процесуальних строків</p> <p>1. Строки, встановлені законом або судом, обчислюються роками, місяцями і днями, а також можуть визначатися вказівкою на подію, яка повинна неминуче настати.</p> <p>2. Передбачені цим Кодексом строки для вчинення судом процесуальних дій обраховуються в робочих днях.</p>	<p>Стаття 45 Конституції України гарантує кожному працівнику право на відпочинок.</p> <p>Тривалість щотижневого безперервного відпочинку має бути не меншою 42 годин (ст. 70 КЗпП України).</p> <p>Працівникам надається перерва для відпочинку і харчування тривалістю не більше двох годин. Перерва не включається в робочий час (ст. 66 КЗпП України).</p> <p>При п'ятиденному робочому тижні працівникам надаються два вихідних дні на тиждень, а при шестиденному робочому тижні - один вихідний день (ч. 1 ст. 67 КЗпП України).</p> <p>Робота у вихідні дні забороняється (ч. 1 ст. 71 КЗпП України).</p> <p>Дотримання наведених норм є унеможливленим з огляду на встановлені ГПК строки (особливо у разі надходження у п'ятницю заяви про забезпечення позову, яка підлягає розгляду у 2 денний строк) у разі якщо їх обраховувати у календарних днях.</p> <p>Більше того, загальновідомим є факт, що має місце неуккомплектованість штату суддів, у зв'язку з чим на суддів, які здійснюють правосуддя, покладено надмірне навантаження.</p>

		<p>При цьому останнім, окрім справ, передаються на розгляд заяви, клопотання, скарги, строк розгляду яких є скороченим (як правило 5/10 днів, при тому, що як правило такі заяви підлягають розгляду у судовому засіданні).</p> <p>Якщо неухильно дотримуватись встановлених ГПК строків в контексті календарних днів, то суддя та патронатна служба просто зобов'язані залишатись після закінчення робочого дня та працювати у вихідні дні, оскільки, отримавши за 5 робочих днів (особливо якщо такі матеріали надходять в середу-четвер) 10 позовних матеріалів (середня кількість у господарському суді міста Києва), кілька заяв, які підлягають розгляду у скорочені строки, ухваливши 10 рішень по суті справи (як в межах судового засідання, так і в порядку письмового провадження), написати повний текст відповідних процесуальних документів за 40 робочих годин є неможливим.</p> <p>В протилежному ж випадку (у разі формального підходу до складення повного тексту судового рішення) має місце невмотивованість судового рішення.</p>
<p>Стаття 119. Поновлення та продовження процесуальних строків</p> <p>1. Суд за заявою учасника справи поновлює пропущений процесуальний строк, встановлений законом, якщо визнає причини його пропуску поважними, крім випадків, коли цим Кодексом встановлено неможливість такого поновлення.</p> <p>2. Встановлений судом процесуальний строк може бути продовжений судом за заявою учасника справи, поданою до закінчення цього строку, чи з ініціативи суду.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 119. Поновлення та продовження процесуальних строків</p> <p>1. Суд за заявою учасника справи поновлює пропущений процесуальний строк, встановлений законом або судом, якщо визнає причини його пропуску поважними, крім випадків, коли цим Кодексом встановлено неможливість такого поновлення.</p> <p>2. Встановлений законом або судом процесуальний строк може бути продовжений судом за заявою учасника справи, поданою до закінчення цього строку, чи з ініціативи суду.</p> <p>...</p>	<p>На практиці суди поновлюють та продовжують строки в незалежності від того законом чи судом було встановлено такий строк. Єдина відмінність поновлення або продовження строку полягає у тому, що продовжити строк можна якщо його перебіг не закінчився, а поновити строк можна лише якщо строк закінчився.</p>
<p>Стаття 124. Попереднє визначення суми судових витрат</p> <p>5. ...</p>	<p>Стаття 124. Попереднє визначення суми судових витрат</p> <p>5. Положення цієї статті поширюється на судові витрати третьої особи.</p>	<p>Наведена норма регулюється необхідність попереднього визначення судових витрат та поширюється на сторони. Якщо з урахуванням ч.5 ст. 50 ГПК її можна поширити на третіх осіб з самостійними вимогами на предмет спору, то для третіх осіб без самостійних вимог не передбачено такого порядку, що не відповідає єдності підходу до попереднього заявлення судових витрат.</p>

<p>Стаття 129. Розподіл судових витрат</p> <p>...</p> <p>8. Розмір судових витрат, які сторона сплатила або має сплатити у зв'язку з розглядом справи, встановлюється судом на підставі поданих сторонами доказів (договорів, рахунків тощо).</p> <p>Такі докази подаються до закінчення судових дебатів у справі або протягом п'яти днів після ухвалення рішення суду, за умови, що до закінчення судових дебатів у справі сторона зробила про це відповідну заяву.</p> <p>У разі неподання відповідних доказів протягом встановленого строку така заява залишається без розгляду.</p> <p>...</p> <p>13. Судові витрати третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, стягуються на її користь із сторони, визначеної відповідно до вимог цієї статті, залежно від того заперечувала чи підтримувала така особа заявлені позовні вимоги.</p>	<p>Стаття 129. Розподіл судових витрат</p> <p>...</p> <p>8. Розмір судових витрат, які сторона сплатила або має сплатити у зв'язку з розглядом справи, встановлюється судом на підставі поданих сторонами доказів (договорів, рахунків тощо).</p> <p>Такі докази разом із доказами їх направлення іншій стороні по справі подаються до закінчення судових дебатів у справі або протягом п'яти днів після ухвалення рішення суду, за умови, що до закінчення судових дебатів у справі сторона зробила про це відповідну заяву.</p> <p>У разі неподання відповідних доказів протягом встановленого строку або не подання доказів направлення іншій стороні відповідних доказів така заява залишається без розгляду.</p> <p>...</p> <p>13. Судові витрати третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, стягуються в порядку визначеному, цією статтею, на її користь із сторони, визначеної відповідно до вимог цієї статті, залежно від того заперечувала чи підтримувала така особа заявлені позовні вимоги.</p>	<p>Для забезпечення можливості учаснику справи реалізувати своє право на звернення до суду із клопотанням про зменшення розміру судових витрат, інший учасник справи повинен завчасно надати відповідні документи.</p> <p>Пункт 13 визначає лише сторону з якої стягуються судові витрати в порядку статті 129, проте не передбачає можливість зменшення у разі непропорційності, порядку подачі доказів тощо, що пов'язане з судовими витратами сторони, проте можливе застосування лише за аналогією до третьої особи без самостійних вимог (яка не є стороною). Оскільки аналогія в процесуальному законі не бажана необхідно поширити порядок розподілу судових витрат сторін і на витрати третьої особи.</p>
<p>Стаття 130. Розподіл витрат у разі визнання позову, закриття провадження у справі або залишення позову без розгляду</p> <p>...</p> <p>3. У разі відмови позивача від позову понесені ним витрати відповідачем не відшкодовуються, а витрати відповідача за його заявою стягуються з позивача. Однак якщо позивач не підтримує своїх вимог унаслідок задоволення їх відповідачем після пред'явлення позову, суд за заявою позивача присуджує стягнення понесених ним у справі витрат з відповідача.</p>	<p>Стаття 130. Розподіл витрат у разі визнання позову, закриття провадження у справі або залишення позову без розгляду</p> <p>...</p> <p>3. У разі відмови позивача від позову або залишення позову без розгляду на підставі пунктів 4, 5 частини першої статті 226 цього Кодексу понесені ним витрати відповідачем не відшкодовуються, а витрати відповідача за його заявою стягуються з позивача. Однак якщо позивач не підтримує своїх вимог унаслідок задоволення їх відповідачем після пред'явлення позову, суд за заявою позивача присуджує стягнення понесених ним у справі витрат з відповідача.</p>	<p>П. 5 ст. 226 ГПК України надано позивачу безумовне право на подання до початку розгляду справи по суті зави у про залишення позову без розгляду. Відповідно у даному випадку позивач як правило навіть не вказує причин, що зумовили подання ним такої заяви.</p> <p>На практиці, позивачем така заява подається після того, як відповідачем в межах підготовчого провадження надаються відзив/заперечення з доказами, з яких стає очевидним, що позовні вимоги є необґрунтованими. Тому, з метою ухилення від відшкодування відповідачу витрат на правничу допомогу, позивач просить суд залишити позов без розгляду.</p> <p>При цьому, чинне формулювання можливості відшкодування відповідних витрат "внаслідок необґрунтованих дій позивача" з огляду на судову практику унеможливує компенсацію відповідачем таких витрат, оскільки є досить колізійною ситуація, коли реалізація позивачем свого права, передбаченого п. 5 ст. 226 ГПК</p>

		України, визнається необґрунтованою дією.
<p>Стаття 148. Вимоги, за якими може бути видано судовий наказ</p> <p>1. Судовий наказ може бути видано тільки за вимогами про стягнення грошової заборгованості за договором, укладеним у письмовій (в тому числі електронній) формі, якщо сума вимоги не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб.</p>	<p>Стаття 148. Вимоги, за якими може бути видано судовий наказ</p> <p>1. Судовий наказ може бути видано тільки за вимогами (в тому числі, похідними вимогами щодо стягнення 3% річних, інфляційних втрат та штрафних санкцій) про стягнення:</p> <p>1) грошової заборгованості за договором, укладеним у письмовій (в тому числі електронній) формі, якщо сума вимоги не перевищує двісті розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб;</p> <p>2) за вимогами про стягнення страхового відшкодування до страхової компанії, яка застрахувала цивільно-правову відповідальність власника наземного транспортного засобу згідно з Законом України "Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів" та є членом МТСБУ, за умовами надання суду доказів настання страхового випадку за договором про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів, копії такого договору страхування (полісу), доказів підтвердження вини особи у дорожньо-транспортній пригоді.</p>	<p>Господарський процесуальний кодекс України передбачає однією з вимог для видачі судового наказу це відсутність спору про право.</p> <p>Наказне провадження більш спрощена форма судового процесу, яка передбачає можливість особи, якій належить право вимоги за договором, звернутися до суду із заявою про стягнення відповідної суми у більш прискореному порядку.</p> <p>Звернення до суду з вимогою про стягнення страхового відшкодування до страхової компанії, яка застрахувала цивільно-правову відповідальності власника наземного транспортного засобу можливе у разі, якщо сума вимоги не перевищує двісті розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб. Оскільки зазвичай за договором ОСЦПВ сума страхової виплати не перевищує 200 000, 00 грн., а допустима сума стягнення в порядку наказного провадження становить 405 400, 00 грн. (200 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб станом на 01.01.2020 року становить 405 400, 00 грн.), справу можливо розглянути в порядку наказного провадження.</p> <p>При зверненні до суду в порядку наказного провадження з заявою про видачу судового наказу юридична особа має безпосередньо надати докази укладення між останнім та страховою компанією договору страхування (поліс), докази настання страхового випадку та докази підтвердження вини особи, яка керувала транспортним засобом та скоїла дорожньо-транспортну пригоду, постанову суду про притягнення особи, яка керувала транспортним засобом до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого положеннями КУпАП/европротокол.</p>

<p>Стаття 150. Форма і зміст заяви про видачу судового наказу</p> <p>...</p> <p>3. До заяви про видачу судового наказу додаються:</p> <p>1) документ, що підтверджує сплату судового збору;</p> <p>2) документ, що підтверджує повноваження представника, - якщо заява підписана представником заявника;</p> <p>3) копія договору, укладеного в письмовій (в тому числі електронній) формі, за яким пред'явлено вимоги про стягнення грошової заборгованості;</p> <p>3-1) Пункт відсутній.</p> <p>...</p> <p>5) Пункт відсутній.</p>	<p>Стаття 150. Форма і зміст заяви про видачу судового наказу</p> <p>...</p> <p>3. До заяви про видачу судового наказу додаються:</p> <p>1) документ, що підтверджує сплату судового збору;</p> <p>2) документ, що підтверджує повноваження представника, - якщо заява підписана представником заявника;</p> <p>3) копія договору, укладеного в письмовій (в тому числі електронній) формі, за яким пред'явлено вимоги про стягнення грошової заборгованості</p> <p>3-1) у разі заявлення вимог про стягнення страхового відшкодування до страхової компанії, яка застрахувала цивільно-правову відповідальності власника наземного транспортного засобу згідно з <i>Законом України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів»</i> надаються документи:</p> <p>а) договір (поліс) обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів згідно з яким транспортний засіб відповідальної за шкоду особи є забезпеченим по відношенню або підтвердження від МТСБУ про такий договір страхування та його умови, в тому числі, щодо розміру франшизи;</p> <p>б) заяву про страхове відшкодування, направлену до страхової компанії (боржника), яка застрахувала відповідальність протягом року з моменту дорожньо-транспортної пригоди із доказами направлення;</p> <p>в) копія постанови суду про притягнення до адміністративної відповідальності особи, цивільно-правова відповідальність якої застрахована або у разі оформлення документів про дорожньо-транспортну пригоду без участі уповноважених на те працівників відповідного підрозділу Національної поліції – копія спільного</p>	<p>Оскільки наказне провадження є документарним (не передбачає розгляду справи у судовому засіданні) ця специфічна форма захисту вимагає і особливостей доказів:</p> <ul style="list-style-type: none"> – докази мають бути безспірними, вони повинні свідчити про безспірність стягнення і відсутність потреби у їх Тобто ознака документарності наказного провадження підтверджує те, що йдеться про очевидність та переконливість доказів з боку стягувача; – докази мають бути лише письмовими; – докази мають підтверджувати факт виникнення права вимоги стягувача; – відсутність публічного дослідження доказів (ця ознака зумовлена відсутністю у наказному провадженні судового засідання як такого); – особливості моменту початку і закінчення процесу доказування для суб'єктів: процес доказування для стягувача починається з моменту подання і закінчується з прийняттям судом заяви про видачу судового наказу, а для боржника ж процес доказування почнеться тільки з моменту отримання копії судового наказу (а до цього йому взагалі не відомо про наявність у суді провадження стосовно нього), якщо ним подаватиметься заява про скасування судового наказу. <p>Належними є докази, які містять інформацію щодо предмета доказування.</p> <p>З огляду на те, що суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, на юридичну особу яка звертається до суду в порядку наказного провадження покладається обов'язок подання належних, допустимих, достовірних і достатніх засобів доказування, якими остання обґрунтовує відповідні обставини, а саме наведеним вище переліком доказів при зверненні до страхової компанії, яка застрахувала цивільно-правову відповідальність власника наземного транспортного засобу.</p> <p>Обов'язковість долучення до заяви про видачу судового наказу договору страхування (полісу) є запорукою підтвердження взаємовідносин сторін такого договору. У договорі страхування (полісі) містяться посилання на правила страхування, що є обов'язковим для встановлення обставин справи судом, в межах, встановлених для наказного провадження.</p>
---	---	--

	<p>складеного (підписаного водіями) повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду (Європротоколу) встановленого Моторним (транспортним) страховим бюро України зразка;</p> <p>г) докази набуття права вимоги (у разі звернення із заявою про видачу наказу особи, яка є відмінною від потерпілого внаслідок дорожньо-транспортної пригоди),</p> <p>г) за наявності інші документи;</p> <p>...</p> <p>5) копія заяви стягувача про видачу судового наказу разом з доданими до неї документами.</p>	<p>Надання довідки про дорожньо-транспортну пригоди підтвердить настання страхового випадку.</p>
<p>Стаття 170 Загальні вимоги до форми та змісту письмової заяви, клопотання, заперечення</p> <p>...</p> <p>2. Письмові заява, клопотання чи заперечення підписуються заявником чи його представником.</p> <p>До заяви, скарги, клопотання чи заперечення, які подаються на стадії виконання судового рішення, в тому числі в процесі здійснення судового контролю за виконанням судових рішень, додаються докази їх надіслання (надання) іншим учасникам справи (провадження).</p> <p>Абзац відсутній.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 170 Загальні вимоги до форми та змісту письмової заяви, клопотання, заперечення</p> <p>...</p> <p>2. Письмові заява, клопотання чи заперечення підписуються заявником чи його представником.</p> <p>До заяви, скарги, клопотання чи заперечення, які подаються на стадії виконання судового рішення, в тому числі в процесі здійснення судового контролю за виконанням судових рішень додаються докази їх надіслання (надання) іншим учасникам справи (провадження).</p> <p>У разі якщо справа розглядається у письмовому провадженні або за правилами спрощеного позовного провадження без проведення судового засідання, до письмових пояснень заяв, клопотань, заперечень (крім заяв про забезпечення позову) додаються докази їх надіслання (надання) іншим учасникам справи (провадження).</p> <p>...</p>	<p>Нормами ГПК не встановлено вичерпного переліку заяв, клопотань, які мають бути надіслані іншим учасникам справи, а саме заяви, клопотання, скарги, письмові докази, які несуть у собі процесуальне значення по суті справи.</p> <p>Водночас, з урахуванням загальних принципів господарського судочинства, необхідним є покладення обов'язку на учасників справи направити іншим учасникам судового розгляду заяви, клопотання, скарги та письмові докази по суті справи, які несуть за собою процесуальні наслідки та необхідні розгляду та ухвалення відповідного рішення.</p> <p>Для забезпечення рівності прав учасників справи, останні мають завчасно бути повідомлені про зміст поданих сторонами заяв/клопотань/заперечень для можливості подати свої письмові або усні заперечення, що сприятиме швидкому та ефективному розгляду справи та забезпечить не допущення сторонами затягування розгляду справи.</p>
<p>Стаття 183. Порядок проведення підготовчого засідання</p> <p>...</p> <p>6. Якщо під час підготовчого судового засідання вирішені питання, зазначені у частині другій статті 182 цього Кодексу, за письмовою згодою всіх учасників справи, розгляд справи по суті може бути розпочатий у той самий день після</p>	<p>Стаття 183. Порядок проведення підготовчого засідання</p> <p>...</p> <p>6. Якщо під час підготовчого судового засідання вирішені питання, зазначені у частині другій статті 182 цього Кодексу, за згодою сторін (та за наявності - третьої особи із самостійними вимогами), розгляд справи по суті може бути розпочатий у той самий день після закінчення</p>	<p>Як правило треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмету спору у засідання в принципі не з'являються.</p> <p>Особливо, якщо такою третьою особою є орган місцевого самоврядування, центральний орган державної влади, виконавчі органи тощо, які залучені до участі у розгляді справи за відсутності у них майнового чи політичного інтересу з приводу предмету спору.</p> <p>Найчастіше вони взагалі просять здійснювати розгляд справи без участі їхнього представника, а тому вважаємо</p>

<p>закінчення підготовчого судового засідання.</p> <p>...</p>	<p>підготовчого судового засідання.</p> <p>...</p>	<p>недоцільним у разі волевиявлення сторін розпочати розгляд справи по суті у той самий день після закінчення підготовчого судового засідання відкладати розгляд справи у зв'язку з відсутністю письмової згоди третіх осіб, які в принципі не цікавляться рухом та наслідками розгляду справи.</p> <p>Також не вбачається за необхідне згода вказаних осіб саме у письмовій формі є недоцільною оскільки в судовому засіданні здійснюється фіксація технічними засобами.</p>
<p>Стаття відсутня</p>	<p>Стаття 194-1. Повернення на стадію підготовчого провадження після початку розгляду справи по суті</p> <p>1. Після початку розгляду справи по суті у виключних випадках, які перешкоджають вирішенню справи по суті, суд вправі за клопотанням учасника справи або за власною ініціативою повернутись на стадію підготовчого провадження, мотивувавши наявність таких випадків та неможливість вирішення спору без вчинення певних процесуальних дій у змісті відповідної ухвали.</p> <p>2. У такому випадку строк підготовчого провадження не може перевищувати тридцять днів.</p>	<p>Нажаль, трапляються випадки, коли на стадії розгляду справи по суті судом за наслідками дослідження доказів (що може мати місце виключно на стадії розгляду справи по суті) встановлюються обставини справи, які зумовлюють необхідність вчинення певних процесуальних дій, що можуть бути вчинені лише на стадії підготовчого провадження.</p> <p>Наприклад, може виникнути необхідність у призначенні експертизи, в той час як суд, не володіючи спеціальними знаннями, не може самостійно встановити певні обставини.</p> <p>Такі ситуації виникають напрочуд рідко, проте все ж таки мають місце.</p> <p>Відтак, доцільно передбачити можливість суду "легітимно" повно та об'єктивно встановити всі обставини справи задля верховенства права, а не створювати ситуацію, коли суд зобов'язаний буде мотивувати своє рішення припущеннями або ж порушувати норми процесуального законодавства заради справедливого судочинства.</p> <p>При поверненні на стадію підготовчого провадження після початку розгляду справи по суті, суд, має оцінити підстави для вчинення такої дії, а саме в ухвалі обґрунтувати та зазначити, що саме без дослідження відповідних доказів, не вбачається за можливе в сукупності оцінити всі докази та ухвалити рішення.</p>
<p>Стаття 202. Наслідки неявки в судове засідання учасника справи</p> <p>...</p> <p>4. У разі неявки позивача в судове засідання без поважних причин або неповідомлення ним про причини неявки, суд залишає позовну заяву без розгляду, крім випадку, якщо від нього надійшла заява про розгляд справи за його відсутності і його нез'явлення не перешкоджає вирішенню спору.</p>	<p>Стаття 202. Наслідки неявки в судове засідання учасника справи</p> <p>...</p> <p>4. У разі повторної неявки позивача в судове засідання без поважних причин або неповідомлення ним про причини неявки, суд залишає позовну заяву без розгляду якщо присутній у засіданні відповідач не наполягає на розгляді справи по суті, крім випадку, якщо від позивача надійшла заява про розгляд справи за його відсутності.</p> <p>...</p>	<p>Існує необхідність розмежувати випадки, коли суд вправі розглянути справу по суті без участі представника позивача згідно ч. 3 ст. 202 ГПК України, а коли вправі залишити без розгляду позов.</p> <p>Доцільно здійснити таке розмежування шляхом поставлення наслідків повторної неявки позивача в засідання в залежність від волі відповідача, прав якого також стосується вказане судові рішення.</p> <p>До прикладу, представник відповідача, навіть за повторної неявки позивача, може наполягати на розгляді справи по суті, оскільки залишення позову без розгляду не позбавляє позивача</p>

<p>...</p>		<p>права на повторне звернення із тотожною позовною заявою до суду. Відтак, відповідач, здійснивши витрати на оплату правничої допомоги, може бути зацікавлений в розгляді спору по суті.</p> <p>Водночас, повторне незабезпечення сторонами явки своїх представників у засідання свідчить відсутність у них інтересу до даної справи, а відтак суд, керуючись імперативними приписами ст. 14 ГПК України, вправі залишити позов без розгляду.</p>
<p>Стаття 208. Вступне слово учасників справи 1. Суд заслуховує вступне слово позивача та третьої особи, яка бере участь на його стороні, відповідача та третьої особи, яка бере участь на його стороні, а також інших учасників справи. ...</p>	<p>Стаття 208. Вступне слово учасників справи 1. Суд заслуховує вступне слово позивача, відповідача, третьої особи, а також інших учасників справи. ...</p>	<p>Наведені зміни запропоновані для приведення у відповідність положень ст. 208 ГПК до ст. 50 ГПК.</p>
<p>Стаття 210. Дослідження доказів ... 2. Докази, що не були предметом дослідження в судовому засіданні, не можуть бути покладені судом в основу ухваленого судового рішення. Абзац відсутній. ...</p>	<p>Стаття 210. Дослідження доказів ... 2. Докази, що не були предметом дослідження в судовому засіданні, не можуть бути покладені судом в основу ухваленого судового рішення. У випадку розгляду справи без проведення судового засідання, судом досліджуються докази без проведення судового засідання. ...</p>	<p>Наведені зміни запропоновані для приведення у відповідність положень ст. 210 ГПК до запропонованих змін щодо письмового провадження.</p>
<p>Стаття 211. Порядок допиту свідків ... 3. Перед допитом свідка головуєчий встановлює його особу, а також попереджає його про кримінальну відповідальність за завідомо неправдиве показання і відмову від давання показань. ...</p>	<p>Стаття 211. Порядок допиту свідків ... 3. Перед допитом свідка головуєчий встановлює його особу, під розписку попереджає його про кримінальну відповідальність за завідомо неправдиве показання і відмову від давання показань та приводить його до присяги: "Я, (ім'я, по батькові, прізвище), присягаю говорити правду, нічого не приховуючи і не спотворюючи". Текст присяги підписується свідком. Підписаний свідком текст присяги та розписка приєднуються до справи.</p>	<p>Допит свідка - це логічна і психологічна діяльність особи, яка бере участь у справі та суду, спрямована на одержання від свідка письмових/усних показань, що мають значення для справи.</p> <p>Свідок має підписати текст затвердженої Кодексом присяги та розписки, що підтвердить його обізнаність у своїх процесуальних правах та обов'язках.</p>

<p>Стаття 221. Ухвалення рішення про судові витрати</p> <p>...</p> <p>2. Для вирішення питання про судові витрати суд призначає судові засідання, яке проводиться не пізніше п'ятнадцяти днів з дня ухвалення рішення по суті позовних вимог.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 221. Ухвалення рішення про судові витрати</p> <p>...</p> <p>2. Суд вправі вирішити питання про судові витрати після ухвалення рішення по суті позовних вимог у порядку письмового провадження не пізніше п'ятнадцяти днів з дня ухвалення рішення по суті позовних вимог. У разі необхідності суд за власною ініціативою може призначити розгляд питання про судові витрати у судовому засіданні, яке проводиться не пізніше п'ятнадцяти днів з дня ухвалення рішення по суті позовних вимог.</p> <p>...</p>	<p>Вирішення питання про розподіл судових витрат у випадках, передбачених ч. 8 ст. 129 ГПК, ст. 221 ГПК не є складним, та залежить виключно від подання стороною доказів на підтвердження понесених судових витрат.</p> <p>Якщо такі докази будуть подані учасником справи у визначений строк (5 днів), то як правило суд стягує відшкодування понесених судових витрат, а якщо – ні, то відмовляє у покладенні судових витрат на іншу сторону. Тобто, практично у переважній більшості випадків вирішення питання про розподіл судових витрат залежить від подання учасником справи доказів у визначений п'ятиденний строк. А відтак необхідності із проведенні окремого судового засідання для вирішення питання про розподіл судових витрат немає.</p>
<p>Стаття 228. Право суду зупинити провадження у справі</p> <p>1. Суд може за заявою учасника справи, а також з власної ініціативи зупинити провадження у справі у випадках:</p> <p>...</p> <p>7) перегляду судового рішення у подібних правовідносинах (в іншій справі) у касаційному порядку палатою, об'єднаною палатою, Великою Палатою Верховного Суду.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 228. Право суду зупинити провадження у справі</p> <p>1. Суд може за заявою учасника справи, а також з власної ініціативи зупинити провадження у справі у випадках:</p> <p>...</p> <p>7) перегляду судового рішення та виготовлення повного тексту постанови у подібних правовідносинах (в іншій справі) у касаційному порядку палатою, об'єднаною палатою, Великою Палатою Верховного Суду.</p> <p>...</p>	<p>Доцільно розглядати судом питання щодо зупинення провадження у справі саме після оприлюднення висновків перегляду судового рішення об'єднаною палатою, Великою Палатою Верховного Суду у подібних правовідносинах, оскільки суд матиме змогу проаналізувати та зробити посилення у своєму рішенні на офіційний висновок вищої інстанції.</p> <p>Висновки об'єднаної палати, Великої Палати Верховного Суду мають буди підґрунтям та джерелом єдиної встановленої практики для судів.</p> <p>Основною функцією висновків щодо перегляду судового рішення у подібних правовідносинах у касаційному порядку палатою, об'єднаною палатою, Великою Палатою Верховного Суду є забезпечення єдності судової практики шляхом забезпечення однакового застосування норм права. Так, у передбачених законом випадках Велика Палата Верховного Суду у своїх постановках викладає висновки про те, як саме повинна застосовуватися та чи інша норма права, що була неоднаково застосована.</p> <p>Висновок щодо застосування норм права, викладений у постановках Великої Палати Верховного Суду є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують ту чи іншу норму права та відносно обов'язковим для врахування (з можливістю відступити від зазначеної у висновку правової позиції) судами загальної юрисдикції.</p>

<p>Стаття 229. Строки, на які зупиняється провадження у справі</p> <p>1. Провадження у справі зупиняється у випадках, встановлених:</p> <p>...</p> <p>11) пунктом 7 частини першої статті 228 цього Кодексу - до закінчення перегляду в касаційному порядку.</p>	<p>Стаття 229. Строки, на які зупиняється провадження у справі</p> <p>1. Провадження у справі зупиняється у випадках, встановлених:</p> <p>...</p> <p>11) пунктом 7 частини першої статті 228 цього Кодексу - до оприлюднення повного тексту постанови.</p>	<p>Інколи виготовлення повного тексту постанови суду касаційної інстанції може тривати місяць, в той час як поновлення провадження без такого тексту є недоцільним.</p>
<p>Стаття 232. Види судових рішень</p> <p>...</p> <p>5. У випадках, передбачених цим Кодексом або Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", судовий розгляд закінчується постановленням ухвали, прийняттям постанови чи видачею судового наказу.</p>	<p>Стаття 232. Види судових рішень</p> <p>...</p> <p>5. У випадках, передбачених цим Кодексом або Кодексом України з процедур банкрутства, судовий розгляд закінчується постановленням ухвали, прийняттям постанови чи видачею судового наказу.</p>	
<p>Стаття 233. Порядок ухвалення судових рішень</p> <p>...</p> <p>6. У виняткових випадках залежно від складності справи складання повного рішення (постанови) суду може бути відкладено на строк не більш як десять днів, а якщо справа розглянута у порядку спрощеного провадження – п'ять днів з дня закінчення розгляду справи.</p> <p>Складання повного тексту ухвали залежно від складності справи може бути відкладено на строк не більш як п'ять днів з дня оголошення вступної та резолютивної частин ухвали.</p> <p>Судове рішення, що містить вступну та резолютивну частини, має бути підписане всім складом суду і приєднане до справи.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 233. Порядок ухвалення судових рішень</p> <p>...</p> <p>6. У виняткових випадках залежно від складності справи складання повного рішення (постанови) суду може бути відкладено на строк не більш як десять днів з дня закінчення розгляду справи.</p> <p>Складання повного тексту ухвали залежно від складності справи може бути відкладено на строк не більш як п'ять днів з дня оголошення вступної та резолютивної частин ухвали.</p> <p>Судове рішення, що містить вступну та резолютивну частини, має бути підписане всім складом суду і приєднане до справи.</p> <p>...</p>	<p>Такий розподіл строку, на який може бути відкладено складання повного тексту судового рішення (ухвала – до 5 днів; рішення у справі, яка розглядалась у порядку спрощеного провадження – до десяти днів; рішення у справі, яка розглядалась у порядку загального позовного провадження – п'ятнадцять днів) дасть змогу збалансувати робочий час та розподілити робоче навантаження.</p> <p>Наприклад, якщо за наслідками розгляду у судовому засіданні 10 справ було постановлено 5 ухвал, 3 рішення у справах, які розглядались у порядку спрощеного провадження та 2 рішення у справах, які розглядались у порядку загального позовного провадження, то за чинної редакції суд зобов'язаний виготовити 8 судових рішень упродовж 5 днів та 2 – упродовж 10 днів. Тобто, на перших 5 днів є надмірне навантаження (це не враховуючи щоденне надходження позовних матеріалів та заяв з процесуальних питань).</p> <p>Крім того, варто зауважити, що деякі ухвали є складнішими у написанні, ніж рішення, у справах, які розглядались у порядку спрощеного провадження.</p> <p>Збільшення терміну виготовлення повного тексту судового рішення у порядку загального позовного провадження збалансує навантаження на суддю, оскільки надасть змогу не порушувати терміни виготовлення повного тексту судового рішення через надмірний обсяг роботи та одночасно суддя</p>

		матиме час для вивчення та розгляду інших справ.
<p>Стаття 235. Набрання ухвалою законної сили</p> <p>1. Ухвала набирає законної сили негайно після її оголошення, якщо інше не передбачено цим Кодексом чи Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом".</p> <p>...</p>	<p>Стаття 235. Набрання ухвалою законної сили</p> <p>1. Ухвала набирає законної сили негайно після її оголошення, якщо інше не передбачено цим Кодексом чи Кодексом України з процедур банкрутства.</p> <p>...</p>	
<p>Стаття 242. Вручення судового рішення</p> <p>...</p> <p>2. У разі проголошення тільки скороченого (вступної та резолютивної частин) судового рішення учасникам справи, які були присутні у судовому засіданні, за їхньою заявою негайно після його проголошення видаються копії скороченого судового рішення.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 242. Вручення судового рішення</p> <p>...</p> <p>2. У разі проголошення тільки скороченого (вступної та резолютивної частин) судового рішення, після його проголошення та до складення повного тексту такого судового рішення за заявою учасника справи видає копії скороченого судового рішення.</p> <p>...</p>	<p>Щодо ч. 2 ст. 242 ГПК.</p> <p>Не вбачається проблематики у видачі копії скороченого (вступної та резолютивної частин) судового рішення учасникам справи (якщо останні виявлять відповідне бажання на одержання) в будь-який проміжок часу після його проголошення та до складення повного тексту судового рішення, а відтак не вбачається необхідності в обмеженні учасників справи часовим проміжком ("негайно") права на одержання скороченого судового рішення.</p> <p>Після складення повного тексту судового рішення відсутня необхідність у видачі скороченого судового рішення, оскільки цілком логічною є видача повного тексту.</p>
<p>Стаття 244. Додаткове рішення</p> <p>...</p> <p>3. Суд, що ухвалив рішення, ухвалює додаткове судове рішення в тому самому складі протягом десяти днів з дня надходження відповідної заяви. Додаткове судове рішення ухвалюється в тому самому порядку, що й судове рішення.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 244. Додаткове рішення</p> <p>...</p> <p>3. Суд, що ухвалив рішення, ухвалює додаткове судове рішення в тому самому складі протягом десяти днів з дня надходження відповідної заяви. Додаткове судове рішення ухвалюється в тому самому порядку, що й судове рішення, крім випадків ухвалення додаткового рішення за наслідками вирішення питання про судові витрати.</p> <p>...</p>	<p>У переважній більшості випадків додаткове рішення ухвалюється за наслідками вирішення питання про розподіл судових витрат у випадках, передбачених ч. 8 ст. 129 ГПК, ст. 221 ГПК.</p> <p>Як вже зазначалось вирішення питання про розподіл судових витрат не є складним, та залежить виключно від подання стороною доказів на підтвердження понесених судових витрат.</p>
<p>Стаття 250. Вирішення питання про розгляд справи у порядку спрощеного позовного провадження</p> <p>...</p> <p>7. Частини друга - шоста цієї статті не застосовуються, якщо відповідно до цього</p>	<p>Стаття 250. Вирішення питання про розгляд справи у порядку спрощеного позовного провадження</p> <p>...</p> <p>7. Виключено.</p>	<p>Ціна позову не свідчить про складність справи чи відсутність у даній справі проблематики застосування норм процесуального та матеріального права.</p> <p>На перший погляд нескладна справа про стягнення 10 тисяч гривень, може виявитись складнішою ніж справа про стягнення десятків мільйонів гривень.</p>

<p>Кодексу справа підлягає розгляду тільки в порядку спрощеного провадження.</p>		
<p>Стаття 255. Апеляційні скарги на ухвали суду першої інстанції</p> <p>1. Okремо від рішення суду першої інстанції можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали суду першої інстанції:</p> <p>...</p> <p>17) у справах про банкрутство (неплатоспроможність) у випадках, передбачених Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом";</p> <p>...</p> <p>2. Апеляційні скарги на ухвали суду першої інстанції можуть подавати учасники справи відповідно до цього Кодексу та Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом".</p>	<p>Стаття 255. Апеляційні скарги на ухвали суду першої інстанції</p> <p>1. Okремо від рішення суду першої інстанції можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали суду першої інстанції:</p> <p>...</p> <p>17) у справах про банкрутство (неплатоспроможність) у випадках, передбачених Кодексом України з процедур банкрутства;</p> <p>...</p> <p>2. Апеляційні скарги на ухвали суду першої інстанції можуть подавати учасники справи відповідно до цього Кодексу та Кодексу України з процедур банкрутства.</p>	
<p>Стаття 265. Приєднання до апеляційної скарги</p> <p>1. Учасники справи мають право приєднатися до апеляційної скарги, поданої особою, на стороні якої вони виступали. До апеляційної скарги мають право приєднатися також особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, інтереси та (або) обов'язки.</p>	<p>Стаття 265. Приєднання до апеляційної скарги</p> <p>1. Учасники справи та особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, інтереси та (або) обов'язки, мають право приєднатися до апеляційної скарги.</p>	<p>Залучення третьої особи на одній із сторін жодним чином не повинно обмежувати право на суд. В тому числі, в частині приєднання до апеляційної чи касаційної скарги.</p>
<p>Стаття 272. Порядок розгляду апеляційної скарги, що надійшла до суду апеляційної інстанції після закінчення апеляційного розгляду справи</p> <p>...</p> <p>2. У випадку відкриття апеляційного провадження за такою скаргою суд</p>	<p>Стаття 272. Порядок розгляду апеляційної скарги, що надійшла до суду апеляційної інстанції після закінчення апеляційного розгляду справи</p> <p>...</p> <p>2. У випадку відкриття апеляційного провадження за такою скаргою суд апеляційної</p>	<p>Непоодинокими є випадки, коли суд апеляційної інстанції зупиняв дію судових рішень за апеляційними скаргами не учасників спору та за впливом 3-5 років після набуття таким судовим рішенням статусу остаточного.</p> <p>Такі дії суду апеляційної інстанції за відсутності належного мотивування становлять загрозу порушення права на справедливий судовий розгляд, гарантованого п. 1 ст. 6</p>

<p>апеляційної інстанції може зупинити дію раніше прийнятої ним постанови та рішення суду першої інстанції, що оскаржується.</p> <p>...</p>	<p>інстанції за вмотивованим клопотанням апелянта одноразово може зупинити на строк до шістдесяти днів дію раніше прийнятої ним постанови та рішення суду першої інстанції, що оскаржується.</p> <p>...</p>	<p>Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, адже відповідне зупиненням дії остаточного судового рішення, є нічим іншим як нехтуванням таким основоположним аспектом верховенства права як принцип правової визначеності, яка передбачає дотримання принципу res judicata, тобто принципу остаточності рішення, на неухильність дотримання чого неодноразово зверталася увага Європейським судом з прав людини.</p>
<p>Стаття 273. Строк розгляду апеляційної скарги</p> <p>...</p> <p>3. Апеляційна скарга на ухвалу, постанову суду першої інстанції у справах про банкрутство (неплатоспроможність) у випадках, передбачених Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", розглядається протягом шістдесяти днів з дня постановлення ухвали про відкриття апеляційного провадження у справі.</p>	<p>Стаття 273. Строк розгляду апеляційної скарги</p> <p>...</p> <p>3. Апеляційна скарга на ухвалу, постанову суду першої інстанції у справах про банкрутство (неплатоспроможність) у випадках, передбачених Кодексом України з процедур банкрутства, розглядається протягом шістдесяти днів з дня постановлення ухвали про відкриття апеляційного провадження у справі.</p>	
<p>Стаття 287. Право касаційного оскарження</p> <p>1. Учасники справи, а також особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, інтереси та (або) обов'язки, мають право подати касаційну скаргу на:</p> <p>...</p> <p>4) ухвали і постанови суду першої інстанції після їх перегляду в апеляційному порядку та постанови суду апеляційної інстанції у справах про банкрутство (неплатоспроможність) у випадках, передбачених Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом".</p> <p>...</p>	<p>Стаття 287. Право касаційного оскарження</p> <p>1. Учасники справи, а також особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, інтереси та (або) обов'язки, мають право подати касаційну скаргу на:</p> <p>...</p> <p>4) ухвали і постанови суду першої інстанції після їх перегляду в апеляційному порядку та постанови суду апеляційної інстанції у справах про банкрутство (неплатоспроможність) у випадках, передбачених Кодексом України з процедур банкрутства.</p> <p>...</p>	

<p>Стаття 297. Приєднання до касаційної скарги</p> <p>1. Учасники справи мають право приєднатися до касаційної скарги, поданої особою, на стороні якої вони виступали. До касаційної скарги мають право приєднатися також особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, інтереси та (або) обов'язки.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 297. Приєднання до касаційної скарги</p> <p>1. Учасники справи та особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, інтереси та (або) обов'язки, мають право приєднатися до касаційної скарги.</p> <p>...</p>	<p>Залучення третьої особи на одній із сторін жодним чином не повинно обмежувати право на суд. В тому числі в частині приєднання до апеляційної чи касаційної скарги.</p>
<p>Стаття 303-1. Відсутня</p>	<p>Стаття 303-1. Особливості розгляду справи палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою Верховного Суду</p> <p>1. Розгляд справ палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою Верховного Суду здійснюється у порядку, визначеному статтею 301 цього Кодексу, з урахуванням особливостей, визначених цією статтею.</p> <p>2. Протягом п'яти днів з дня прийняття до розгляду палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою Верховного Суду справи, на офіційному веб-порталі Верховного Суду оприлюднюються відомості щодо прийнятої до розгляду справи, стислий виклад обставин справи та мотиви прийняття до розгляду справи із зазначення норм права (закону), правильного застосування яких буде предметом дослідження.</p> <p>3. Особа, яка є стороною по справі, провадження в якій зупинено до перегляду судового рішення у подібних правовідносинах палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою Верховного Суду, може взяти участь в розгляді відповідної справи в якості зацікавленої особи, крім перегляду Великою Палатою Верховного Суду справ з підстав порушення правил предметної чи суб'єктної юрисдикції.</p> <p>4. Зацікавлена особа не пізніше десяти днів до дати розгляду спавши подає заяву про намір взяти участь у розгляді справи з долученням до неї відповідної ухвали про зупинення провадження, за</p>	<p>Сам факт зупинення судом провадження у справі до розгляду справи палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою Верховного Суду свідчить про те, що висновок суду (правова позиція) матиме значення для відповідної особи та впливатиме на її права та обов'язки.</p> <p>Відтак, пропонується запровадити такого учасника касаційного процесу, як зацікавлена особа, яку наділити правом приймати участь у судовому засіданні з розгляду касаційним судом справи та надавати свої усні/письмові пояснення, оскільки сформована судом правова позиція безпосередньо впливатиме на наслідки розгляду справи такої особи судом.</p>

наслідками якої суд залучає її до участі у касаційному перегляді справи.

5. Зацікавлена особа має право знати про місце, дату та час судового засідання Верховного Суду та приймати у ньому участь, надавати свої усні та письмові пояснення щодо застосування норми права (закону) у подібних правовідносинах.

6. У разі залучення зацікавленої особи розгляд справи здійснюється у судовому засіданні з повідомленням учасників справи та зацікавленої особи.

7. Не пізніше ніж через п'ять днів після оприлюднення повного тексту судового рішення на офіційному веб-порталі Верховного Суду публікуються висновки щодо застосування норм права (закону), викладений у відповідній постанові із забезпеченням систематизації по відповідній нормі права та у хронологічному порядку за спаданням.

Стаття 320. Підстави перегляду судових рішень за нововиявленими або виключними обставинами

1. Рішення, постанови та ухвали господарського суду, Вищого суду з питань інтелектуальної власності, якими закінчено розгляд справи, а також ухвали у справах про банкрутство (неплатоспроможність), які підлягають оскарженню у випадках, передбачених **Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом"**, що набрали законної сили, можуть бути переглянуті за нововиявленими або виключними обставинами.

...

3. Підставами для перегляду судових рішень у зв'язку з виключними

Стаття 320. Підстави перегляду судових рішень за нововиявленими або виключними обставинами

1. Рішення, постанови та ухвали господарського суду, Вищого суду з питань інтелектуальної власності, якими закінчено розгляд справи, а також ухвали у справах про банкрутство (неплатоспроможність), які підлягають оскарженню у випадках, передбачених **Кодексом України з процедур банкрутства**, що набрали законної сили, можуть бути переглянуті за нововиявленими або виключними обставинами.

...

3. Підставами для перегляду судових рішень у зв'язку з виключними обставинами є:

1) встановлена Конституційним Судом України неконституційність (конституційність) закону, іншого правового акту чи їх окремих положення, застосованого (не застосованого)

Поставлення можливості перегляду судового рішення у зв'язку із неконституційністю (конституційністю) закону в залежності від виконання судового рішення порушує принцип рівності учасників судового процесу.

Наприклад, судові рішення про відмову в задоволенні позову взагалі не підлягають виконанню, а тому позивач в такій справі позбавлений взагалі можливості вимагати перегляду такого рішення.

Більш того, відмовити в задоволенні позову суд може у зв'язку із незастосуванням закону (ст. 11 ГПК) з одночасним зверненням до Пленуму ВС, і якщо КСУ за звернення Пленуму ВС визнає такий закон конституційний, то позивач позбавлений можливості ініціювати перегляд такого судового рішення, адже воно не підлягає виконанню, а відтак підпадає під визначення «ще не виконане».

Тобто, словосполучення «якщо рішення суду ще не виконане» надає можливість перегляду судових рішень на цій підставі тільки для захисту інтересів відповідач, що свідчить про недоотримання одного із основних засад судочинства – рівності усіх учасників судового процесу перед законом і судом.

<p>обставинами є:</p> <p>1) встановлена Конституційним Судом України неконституційність (конституційність) закону, іншого правового акту чи їх окремих положення, застосованого (не застосованого) судовим при вирішенні справи, якщо рішення суду ще не виконане.</p>	<p>судовим при вирішенні справи, якщо рішення суду ще не виконане.</p> <p>...</p>	
<p>Стаття 328. Виправлення помилки у виконавчому документі та визнання його таким, що не підлягає виконанню</p> <p>...</p> <p>3. Суд розглядає заяву в десятиденний строк з дня її надходження у судовому засіданні з повідомленням стягувача та боржника і постановляє ухвалу. Неявка стягувача і боржника не є перешкодою для розгляду заяви. До розгляду заяви суд має право своєю ухвалою зупинити виконання за виконавчим документом або заборонити приймати виконавчий документ до виконання.</p> <p>...</p> <p>норма відсутня</p>	<p>Стаття 328. Виправлення помилки у виконавчому документі та визнання його таким, що не підлягає виконанню</p> <p>...</p> <p>3. Суд розглядає заяву про визнання виконавчого документу таким, що не підлягає виконанню повністю або частково, в десятиденний строк з дня її надходження у судовому засіданні з повідомленням стягувача та боржника і постановляє ухвалу. Неявка стягувача і боржника не є перешкодою для розгляду заяви. До розгляду заяви суд має право своєю ухвалою зупинити виконання за виконавчим документом або заборонити приймати виконавчий документ до виконання.</p> <p>Суд розглядає заяву про виправлення помилки у виконавчому документі, допущену при його оформленні або видачі, в десятиденний строк з дня її надходження. У разі необхідності суд за власною ініціативою може призначити її розгляд заяви про виправлення помилки у виконавчому документі у судовому засіданні з викликом сторін.</p> <p>6. До розгляду судом заяви про виправлення помилки у виконавчому документі та/або визнання його таким, що не підлягає виконанню, суд має право витребувати виконавчий документ і зупинити виконання за виконавчим документом.</p>	<p>Виконавчий документ є точним відтворення резолютивної частини судового рішення, а отже, як правило наявність помилки у виконавчому документі свідчить про допущення описки у резолютивній частині судового рішення. Тому, у разі надходження до суду заяви про виправлення помилки у виконавчому документі, суд першочергово за власною ініціативою виправляє описку у судовому рішенні. Тобто, ще до розгляду питання щодо виправлення помилки у виконавчому документі суду достеменно відомо чи було допущено відповідну помилку. При цьому, ГПК передбачає можливість суду за власною ініціативою без проведення судового засідання виправити описку у рішенні суду.</p> <p>Наведене повністю нівелює необхідність розгляду заяви про виправлення помилки у виконавчому документі у судовому засіданні з повідомленням стягувача та боржника.</p> <p>Щодо доповнення ст. 328 ГПК частиною 6, то є дивним, що відповідне положення у чинній редакції викладене не у статті, яка регулює питання виправлення помилки у виконавчому документі та визнання його таким, що не підлягає виконанню, а у п. 19.3) Розділу XI "Перехідні положення" ГПК, що не відповідає вимогам до "якості закону" в частині доступності та системності викладених у ньому норм.</p>
<p>Стаття 337. Тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України</p> <p>1. Тимчасове обмеження фізичної особи</p>	<p>Стаття 337. Тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України</p> <p>1. Тимчасове обмеження фізичної особи -</p>	<p>По-перше, дані зміни стосуються приведення ГПК у відповідність до положень ЗУ "Про виконавче провадження", які передбачають можливість обмеження керівника юридичної</p>

- боржника у праві виїзду за межі України може бути застосоване судом як виключний захід забезпечення виконання судового рішення.

2. Тимчасове обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України застосовується в порядку, визначеному цим Кодексом для забезпечення позову, із особливостями, визначеними цією статтею.

3. Суд може постановити ухвалу про тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України фізичної особи, яка є боржником за невиконаним нею судовим рішенням, на строк до повного виконання такого судового рішення.

4. Ухвала про тимчасове обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України може бути постановлена за поданням державного або приватного виконавця, яким відкрито відповідне виконавче провадження. Суд негайно розглядає таке подання без повідомлення сторін та інших заінтересованих осіб за участю державного (приватного) виконавця.

5. Тимчасове обмеження фізичної особи - боржника у праві виїзду за межі України може бути застосоване судом до закриття провадження у справі про неплатоспроможність такої фізичної особи в порядку, визначеному Кодексом України з процедур банкрутства.

боржника, **керівника боржника - юридичної особи** у праві виїзду за межі України може бути застосоване судом як виключний захід забезпечення виконання судового рішення.

2. Тимчасове обмеження фізичної особи, у праві виїзду за межі України застосовується в порядку, визначеному цим Кодексом для забезпечення позову, із особливостями, визначеними цією статтею.

3. Суд може постановити ухвалу про тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України фізичної особи, яка є боржником за невиконаним нею судовим рішенням **або керівником юридичної особи, яка є боржником** - за невиконаним нею судовим рішенням на строк до повного виконання такого судового рішення.

4. Ухвала про тимчасове обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України може бути постановлена за поданням державного або приватного виконавця, яким відкрито відповідне виконавче провадження. Суд негайно розглядає таке подання без повідомлення сторін та інших заінтересованих осіб за участю державного (приватного) виконавця.

5. Суд може скасувати тимчасове обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України за вмотивованою заявою боржника.

6. Суд розглядає заяву про скасування тимчасового обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України у десятиденний строк з дня її надходження у судовому засіданні з повідомленням сторін та інших заінтересованих осіб за обов'язковою участю державного (приватного) виконавця.

7. За результатами розгляду заяви про скасування тимчасового обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України постановляється ухвала, яка може бути оскаржена.

8. Відмова у скасуванні тимчасового обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України не перешкоджає повторному зверненню з такою самою заявою у разі виникнення нових обставин, що

особи-боржника у праві виїзду за кордон.

По-друге, в Україні є досить поширеною практика, коли з метою невиконання зобов'язань юридичною особою (в тому числі, судових рішень), керівництво/власники такої юридичної особи виводять з підприємства всі активи та залишають його, при цьому не здійснюючи жодних дій для припинення юридичної особи у передбаченому законодавством порядку та внесення відповідного запису у Єдиний державний реєстр юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань. У такому разі, обмеження у праві виїзду за кордон керівника боржника є останньою можливістю домогтися виконання остаточного судового рішення.

	<p>обґрунтовують необхідність скасування тимчасового обмеження фізичної особи у праві виїзду за межі України.</p> <p>9. Тимчасове обмеження фізичної особи – боржника, у праві виїзду за межі України може бути застосоване судом до закриття провадження у справі про неплатоспроможність такої фізичної особи в порядку, визначеному Кодексом України з процедур банкрутства.</p>	
<p>Стаття 339. Право на звернення із скаргою до суду</p> <p>1. Сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду із скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього Кодексу, порушено їхні права.</p>	<p>Стаття 339. Право на звернення із скаргою до суду</p> <p>1. Сторони, інші учасники виконавчого провадження, та інші особи мають право звернутися до суду із скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього Кодексу, порушено їхні права.</p>	
<p>Стаття 348. Підготовка справи до розгляду</p> <p>1. Суд до початку розгляду справи за клопотанням будь-кого з учасників судового розгляду може витребувати матеріали справи третейського розгляду, рішення в якій оскаржується, а також докази у порядку, встановленому цим Кодексом. Справа направляється до суду протягом п'яти днів з дня надходження такої вимоги.</p>	<p>Стаття 348. Підготовка справи до розгляду</p> <p>1. Суд до початку розгляду справи за клопотанням будь-кого з учасників судового розгляду чи за власною ініціативою може витребувати матеріали справи третейського розгляду, рішення в якій оскаржується, а також докази у порядку, встановленому цим Кодексом. Справа направляється до суду протягом п'яти днів з дня надходження такої вимоги.</p>	<p>Є неможливим перегляд рішення третейського суду без відповідних матеріалів, на підставі яких таке рішення було прийняте.</p> <p>В будь-якому випадку, за відсутності матеріалів третейської справи суд не зможе всебічно і повно з'ясувавши фактичні обставини, на яких ґрунтується заява про скасування рішення третейського суду, об'єктивно оцінити докази, які мають значення для розгляду заяви і вирішення її по суті.</p> <p>Відтак відсутність у суду можливості за власною ініціативою витребувати матеріали третейської справи впливає на якість судочинства.</p>
<p>Стаття 354. Порядок розгляду заяви про видачу наказу на примусове виконання рішення третейського суду</p> <p>...</p> <p>2. При розгляді заяви про видачу наказу на примусове виконання рішення третейського суду за клопотанням однієї із сторін господарський суд витребує справу з постійно діючого третейського суду, в якому вона зберігається. Справа має</p>	<p>Стаття 354. Порядок розгляду заяви про видачу наказу на примусове виконання рішення третейського суду</p> <p>...</p> <p>2. При розгляді заяви про видачу наказу на примусове виконання рішення третейського суду за клопотанням однієї із сторін господарський чи за власною ініціативою суд витребує справу з постійно діючого третейського суду, в якому вона зберігається. Справа має бути направлена до</p>	<p>Обґрунтування є тотожним обґрунтуванню змін до ст. 348 ГПК України.</p>

<p>бути направлена до господарського суду протягом п'яти днів від дня надходження вимоги. У такому разі строк розгляду заяви про видачу наказу на примусове виконання рішення третейського суду продовжується до тридцяти днів з дня її надходження до суду.</p> <p>...</p>	<p>господарського суду протягом п'яти днів від дня надходження вимоги. У такому разі строк розгляду заяви про видачу наказу на примусове виконання рішення третейського суду продовжується до тридцяти днів з дня її надходження до суду.</p> <p>...</p>	
<p>Стаття 367. Звернення господарських судів із судовим дорученням до іноземного суду або іншого компетентного органу іноземної держави</p> <p>1. У разі якщо в процесі розгляду справи господарському суду необхідно вручити документи, отримати докази, провести окремі процесуальні дії на території іншої держави, господарський суд може звернутися з відповідним судовим дорученням до іноземного суду або іншого компетентного органу іноземної держави (далі – іноземний суд) у порядку, встановленому цим Кодексом або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.</p> <p>2. Судове доручення надсилається у порядку, встановленому цим Кодексом або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, а якщо міжнародний договір не укладено – Міністерству юстиції України, яке надсилає доручення Міністерству закордонних справ України для передачі дипломатичними каналами.</p>	<p>Стаття 367. Звернення господарських судів із судовим дорученням до іноземного суду або іншого компетентного органу іноземної держави</p> <p>1. У разі якщо в процесі розгляду справи господарському суду необхідно вручити документи, отримати докази, провести окремі процесуальні дії на території іншої держави, господарський суд може звернутися з відповідним судовим дорученням до іноземного суду або іншого компетентного органу іноземної держави (далі – іноземний суд) у порядку, встановленому цим Кодексом або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.</p> <p>2. Судове доручення надсилається у порядку, встановленому цим Кодексом або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, а якщо міжнародний договір не укладено – Міністерству юстиції України, яке надсилає доручення Міністерству закордонних справ України для передачі дипломатичними каналами.</p> <p>3. Виклик у засідання, повідомлення про засідання власника-іноземної особи нерухомого майна у справі, предметом якої є спір з приводу нерухомого майна, здійснюється за місцезнаходженням об'єкту нерухомості. У такому випадку ухвала про відкладення розгляду справи або оголошення перерви в засіданні, про повідомлення або виклик у судове засідання також оприлюднюється у порядку, передбаченому ст. 122 цього Кодексу.</p>	<p>Виходячи з вимог статей 38, 39 Закону України "Про зовнішньоекономічну діяльність", ст. 73 Закону України "Про міжнародне приватне право", спори що виникають між суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності, іноземними суб'єктами господарської діяльності, підлягають вирішенню, зокрема, господарськими судами України.</p> <p>Запропоновані зміни обумовлені необхідністю запобіганню зловживанню процесуальними правами.</p> <p>Так, досить поширеними випадками є вступ у справу як нерезидентів виключно з метою затягування спору (виникає необхідність звернення із судовим дорученням за Конвенцією).</p> <p>Також, як правило незаконно набуте нерухоме майно відчужується на користь нерезидентів з тією ж метою (у разі виникнення судового спору, розгляд справи затягується на роки).</p> <p>Попри наведене, будь-яка особа зобов'язана проявляти розумну зацікавленість у стані розгляду своєї справи та сприяти якнайшвидшому розгляду справи. Відтак, цілком обґрунтованим є висновок, що оскільки у особи наявне на території України нерухоме майно, остання може бути повідомлена про розгляд справи/судове засідання шляхом направлення на адресу такого майна процесуальних документів (якщо учасник не повідомив іншу адресу в межах України, на яку бажає одержувати судову кореспонденцію).</p> <p>Аналогічно із направленням процесуальних документів акціонеру на адресу товариства, учасником якого він є.</p> <p>Відповідно, про відкриття провадження суд повідомляє сторону-нерезидента шляхом звернення із судовим дорученням за Конвенцією, а про рух справи є доцільним повідомлення за місцезнаходженням товариства, акціонером якого є учасник, місцезнаходженням нерухомого майна, оприлюднення інформації на офіційному веб-сайті суду або у ЗМІ.</p>

В будь-якому випадку, якщо учасник спору-нерезидент є добросовісним, то вручення останньому документів не викликає жодних труднощів після повідомлення останнього про розгляд відповідної справи, натомість у разі недобросовісності учасника – такі зміни унеможливають зловживання процесуальними правами та затягування розгляду справи.

До країн, з якими Україною укладені двосторонні міжнародні договори про правову допомогу, належать: Китайська Народна Республіка, Республіка Польща, Литовська Республіка, Республіка Молдова, Естонська Республіка, Монголія, Республіка Грузія, Латвійська Республіка, Республіка Узбекистан, Соціалістична Республіка В'єтнам, Республіка Македонія, Чеська Республіка, Турецька Республіка, Угорська Республіка, Румунія, Грецька Республіка, Республіка Куба.

На території України в порядку правонаступництва застосовуються двосторонні міжнародні договори колишнього СРСР із Болгарією, Угорщиною, В'єтнамом, Грецією, Йеменом, Кіпром, Румунією, Фінляндією, Італією. Також на сьогодні відсутні заперечення щодо застосування таких договорів з Албанією, Алжиром, Іраком, Корейською Народно-Демократичною Республікою і Тунісом.

З урахуванням вимог Конвенції про вручення за кордоном судових та позасудових документів у цивільних або комерційних справах (Гаага, 1965) яка відповідно до Закону України від 19 жовтня 2000 року "Про приєднання України до Конвенції про вручення за кордоном судових та позасудових документів у цивільних або комерційних справах" набрала чинності для України з 1 грудня 2001 року і відповідно до ст. 9 Конституції є частиною національного законодавства.

Конвенцією про вручення за кордоном судових та позасудових документів у цивільних або комерційних справах і Конвенцією про отримання за кордоном доказів у цивільних або комерційних справах (Гаага, 1970) із заявами та застереженнями, в тому числі передбачено, що зазначеним у конвенціях центральним органом в Україні є Міністерство юстиції України, яке складає підтвердження про вручення документів і забезпечує передачу документів у цивільних або комерційних справах центральному органу юстиції іншої

		<p>держави.</p> <p>З двосторонніх міжнародних договорів не вбачається обмежень щодо повідомлення осіб, у яких наявне на території України нерухоме майно про розгляд справи/судове засідання шляхом направлення на адресу такого майна процесуальних документів.</p>
<p>Частина 1 Розділу XI "Перехідні положення"</p> <p>...</p> <p>16) до початку роботи Вищого суду з питань інтелектуальної власності справи щодо прав інтелектуальної власності розглядаються за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу, судами відповідно до правил юрисдикції (підвідомчості, підсудності), які діяли до набрання чинності цією редакцією Кодексу;</p> <p>...</p>	<p>Частина 1 Розділу XI "Перехідні положення"</p> <p>...</p> <p>16) до початку роботи Вищого суду з питань інтелектуальної власності справи щодо прав інтелектуальної власності розглядаються за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу, господарськими судами за правилами цього Кодексу;</p> <p>...</p>	
Закон України "Про порядок виїзду з України і в'їзду в Україну громадян України"		
<p>Стаття 6. Підстави для тимчасового обмеження права громадян України на виїзд з України</p> <p>Право громадянина України на виїзд з України може бути тимчасово обмежено у випадках, коли:</p> <p>...</p> <p>5) він ухиляється від виконання зобов'язань, покладених на нього судовим рішенням або рішенням інших органів (посадових осіб), що підлягає примусовому виконанню в порядку, встановленому законом, - до виконання зобов'язань або сплати заборгованості зі сплати аліментів;</p> <p>...</p>	<p>Стаття 6. Підстави для тимчасового обмеження права громадян України на виїзд з України</p> <p>Право громадянина України на виїзд з України може бути тимчасово обмежено у випадках, коли:</p> <p>...</p> <p>5) він особисто або юридична особа, керівником якої він є, ухиляються від виконання зобов'язань, покладених на нього судовим рішенням або рішенням інших органів (посадових осіб), що підлягає примусовому виконанню в порядку, встановленому законом, - до виконання зобов'язань або сплати заборгованості зі сплати аліментів;</p> <p>...</p>	<p>Приведення у відповідність положень спеціального закону до приписів п. 19 ч. 3 ст. 18 Закону України "Про виконавче провадження", яким передбачено право виконавця під час здійснення виконавчого провадження у разі ухилення боржника від виконання зобов'язань, покладених на нього рішенням, звертатися до суду, за встановленням тимчасового обмеження у праві виїзду боржника - фізичної особи чи керівника боржника - юридичної особи за межі України до виконання зобов'язань за рішенням або погашення заборгованості за рішеннями про стягнення періодичних платежів.</p> <p>Крім того, зміни до Закону обґрунтовуються змінами до ст. 337 ГПК України.</p>

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ ЗАКОНУ

1. Цей Закон набирає чинності з моменту його опублікування.
2. Після набрання чинності цим Законом та до дня початку своєї роботи Вищого суду з питань інтелектуальної власності заяви і скарги у справах частиною другою статті 20 Господарського процесуального кодексу України, по яких не порушено (не відкрито) провадження, розглядаються господарським судом у порядку, встановленому Господарським процесуальним кодексом України.
3. Судові рішення у справах, передбачених частиною другою статті 20 Господарського процесуального кодексу України, які ухвалені судами до набрання чинності цим Законом, можуть бути оскаржені до апеляційного господарського суду за місцезнаходженням суду першої інстанції, який ухвалив судові рішення, в порядку, встановленому Господарським процесуальним кодексом України, і в строки, визначені процесуальним законом, за правилами якого була розглянута справа чи постановлено рішення суду першої інстанції.
4. Неоскаржені судові рішення у справах, передбачених частиною другою статті 20 Господарського процесуального кодексу України, ухвалені судами першої інстанції до набрання чинності цим Законом, набирають законної сили в порядку і у строки, встановлені Господарським процесуальним кодексом України.
5. Після набрання чинності цим Законом касаційні скарги на судові рішення у справах, передбачених частиною другою статті 20 Господарського процесуального кодексу України, підлягають розгляду за правилами Господарського процесуального кодексу України.
6. До касаційних скарг, поданих до набрання чинності цим Законом застосовуються вимоги щодо форми та змісту касаційної скарги, що діяли до набрання чинності цим Законом. Касаційне провадження (підстави, питання відкриття, закриття, відмови у відкритті) по касаційним скаргам, поданим до набрання чинності цим Законом здійснюється за правилами, що діяли до набрання чинності цим Законом.
7. Касаційні скарги (а у випадку відкриття касаційного провадження - касаційні скарги з матеріалами справи) на судові рішення у справах, частиною другою статті 20 Господарського процесуального кодексу України, що подані до набрання чинності цим Законом, підлягають передачі Касаційним цивільним судом у складі Верховного Суду для розгляду Касаційним господарським судом у складі Верховного Суду протягом одного місяця з дня набрання чинності цим Законом.
8. Апеляційні скарги (а у випадку відкриття апеляційного провадження - апеляційні скарги з матеріалами справи) на судові рішення у справах, передбачених частиною другою статті 20 Господарського процесуального кодексу України, що подані до набрання чинності цим Законом, підлягають передачі протягом одного місяця з дня набрання чинності цим Законом апеляційному господарському суду, повноваження якого поширюються на місцезнаходження апеляційного суду, компетентного для розгляду апеляційної скарги за правилами, які діяли до набрання чинності цим Законом.
9. Позовні заяви у справах, передбачених частиною другою статті 20 Господарського процесуального кодексу України, що подані до набрання чинності цим Законом, та провадження за якими не відкрито, підлягають передачі протягом п'яти днів з дня набрання чинності цим Законом до місцевого господарського суду, визначеного ст.ст. 27-30 Господарського процесуального кодексу України.

10. Справи у спорах, передбачених частиною другою статті 20 Господарського процесуального кодексу України, провадження по яким відкрито до набрання чинності цим Законом, не підлягають передачі до відповідних місцевих господарських судів.

11. Вирішення процесуальних питань, пов'язаних з виконанням судових рішень у справах, передбачених частиною другою статті 20 Господарського процесуального кодексу України, ухвалені судами першої інстанції до набрання чинності цим Законом, розглядаються судами, що ухвалювали відповідні судові рішення.